Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IX. ● № 25 (881). ● ВІВТОРОК, 27 ЛЮТОГО 1968 РОКУ. Ціна 2 коп.

ОУНБ ІМ. Д. І. ЧИЖЕВСЬКОГО

ПОРІДНИЛИСЯ

Комсомольці Дереївської середньої школи прийняли в свою сім'ю хлопчину з донських степів — Михайла Калмикова, який загинув у 1943 році під час форсування Дніпра.

Його ім'я — в списках учнів восьмого класу. Кожна третя оцінка опитуваного — його оцінка.

Не так давно юні слідопити розшукали батьків Михайла, рідним і землякам передали дніпровську воду і землю, зрошену кров'ю воїна.

Минулого року кожен учень передплатив газету «Молодий комунар», виписали й на Михайла. А одержують її батьки, які проживають в місті Калач-на-Дону.

В. СКРИПНИК,
завідуюча відділом шкіл Онуфріївського райкому комсомолу.

ЧЛЕН РАЙКОМУ

ЧАСОМ трапляється таке. Стрінеться працівник райкому комсомолу з ватажком колгоспної молоді та й одразу:

— Як справи, товаришу?

— Та наче непогачі...

— От і молодець. Дій, вишукуй новизну, пробуй.

І вже мчить в сусіднє село. Згодом не може збагнути ясно, як же справді працюють комсомольські організації, закріплені за ним. І тоді бідкається:

— Та хіба встигнеш всюди? І про членські внески варто дізнатись, і про ріст рядів Спілки. А тут ще цей механізаторський всеобуч, навчання активу...

Безперечно, один працівник райкому за короткий час не спроможний вирішити кілька важливих питань. І тоді секретар райкому ЛКСМУ теж збентежений:

— Не встигаємо. Нас же — шестеро.

Дивина. Райком комсомолу — не шість — сім штатних працівників, а шістдесят — сімдесят. Всі вони в гурті комсомольських механізаторів, тваринників, серед будівельників, учнівської молоді, всі вони активісти. Невже ці хлопці та дівчата лише мають право брати участь в роботі пленумів райкому комсомолу?

Повернулась, наприклад, з пленуму Новгородківського РК ЛКСМУ ланкова колгоспу імені Куйбишева Раїса Чорноморець. В Новгородці юнаки та дівчата вели розмову про те, як молодь має боротись за високу культуру землеробства, за підвищення врожайності всіх сільськогосподарських культур. І ось Рая сама стала заспівувачем. Вона ініціатор організації агронавчання молодих буряководів, першою в селі стала послідовницею знатного буряковода з Голованівського району Героя Соціалістичної Праці П. Т. Громійчук. Рая Чорноморець стала чотирьохсотницею. За нею пішли інші буряководи Верблюжки.

А член Голованівського райкому комсомолу Раїса Піщанська, доярка з артілі «Маяк комунізму», виступила із закликом до своїх односельчан наслідувати приклад знам'янських тваринників, почала з друзями по роботі підготовку до переходу на двозмінну роботу. Рая Піщанська теж кращий виробничник. За її полум'яними словами — діло. Тож вона і хороший організатор добрих справ у рідному колгоспі.

В Кремгесівському райкомі комсомолу повели розмову про поліпшення культосвітньої роботи на селі. За цю справу взялися члени райкому, які працюють на місцях. К. Коваленко з Озер зібрала колгоспних молодих активістів, разом з ними почала гуртувати колектив художньої самодіяльності. А нині і агіткультбригада готується до виїзду в поле до сівачів.

Серед найактивніших членів Ульяновського райкому комсомолу — Дмитро Гасіца з села Лозувате. Він заспівувач добрих справ сільських спортсменів. Взявся за діло, і зросла кількість розрядників, в кожній бригаді з'явились футбольна та волейбольна команди. Нині підвищують свою майстерність важкоатлети, шахісти.

На це спрямував свою діяльність і Дмитро Балан з села Йосипівки.

Одразу видно — члени райкому діють. З ними — неспокій, вони шукають.

На комсомольських конференціях, які нещодавно пройшли, на неабиякій висоті був ступінь критичності. Делегати по-діловому, принципово вирішували, обираючи новий склад райкому.

Про це добре пам'ятають в Новомиргородському районі. Більшість членів райкому тут не лише застрільники добрих справ на виробничих ділянках. Вони активісти всюди, вони вчать інших і вчаться самі.

В редакцію надійшов лист про слюсаря Капітанівського цукрозаводу Віктора Дерев'янка. Цей молодий комуніст дбає, щоб в його організації була на висоті внутріспілкова робота. Його хвилює, як підготувати і провести комсомольські збори, як залучити неспілкову молодь до вступу в комсомол, він працює з прожектористами. Віктор Дерев'янко — голова клубу атеїстів при цукрозаводі. Він — студент-заочник технікуму механізації сільського господарства. Делегати районної конференції дали йому великі права — права члена райкому. І Віктор знає, що мине час і він буде звітувати про свої діла.

Нерідко в Новомиргород приїздять члени райкому з місць. На бюро РК ЛКСМУ вони отримують конкретні завдання, виїжджають в села району. Той же Віктор Дерев'янко — частий гість комсомольців райвідділення «Сільгосптехніки», лікарні, школи № 8, в колгоспі імені Калініна.

Такі, як Віктор, разом з штатними працівниками райкому комсомолу часто беруться за підготовку певних питань на бюро РК ЛКСМУ.

Кожен ентузіаст, як кажуть, повинен мати свій почерк. Це стосується і члена райкому. Йому слід правильно вирішувати, за яку справу в тому чи іншому місці в першу чергу взятись. Ось знову приклади. Гайворонці останнім часом організовують в районі нові обряди, знам'янчани підвищують механізацію трудомістких процесів на тваринницьких фермах...

Член райкому. Скільки тобі шани й довір'я! Тож дій повсякчас так, щоб надії, які покладає на тебе молодь, квітнули і виповнювались. Веди за собою свого ровесника!

ВІДПОВІДЬ НАТАШІ ЛУПИНОС

ХТО З ТОБОЮ ПОРУЧ?

Рівні ряди верстатів. Прийдеш на зміну, а вони стоять мовчазні, вичікуючи своїх господарів. На стелажах виднілоть металеві заготовки. Всюди чисто, прибрано. Та ось минає кілька хвилин, і вже десь з глибини цеху чується рівномірне гудіння, легкий свист. То подає голос один з агрегатів. Потім другий, третій...

Серед отих рядів є шість верстатів, за якими працюють члени нашої комсомольської бригади. Зовні їх робоче місце майже нічим не відрізняється. Бо ж думок юнаків та дівчат не побачиш. А мріють вони про те, щоб довести, що й їх колектив не гірше бригади Наташі Лупинос з заводу «Червона зірка».

Дещо вже вдалось. Змінні завдання виконуємо не нижче як на 120 процентів. Якість вироблюваних деталей — добра. Економимо інструмент. До 50-річчя ВЛКСМ заощадимо його на 120 карбованців.

Як же добиваємось успіху? Допомагає дружба. Ось кілька прикладів. Юра Савицький прийшов на завод, як кажуть, беззбройним. Професію фрезерувальника допомогли освоїти більш досвідчені. Зараз хлопець готується перездавати на третій виробничий розряд. Чекає цього дня і наш бригадир Петро Савицький. Це він передав юнакові все, що знав сам.

А то якось підійшов я до токарного верстата Світлани Кисленко. Нервує:

— Різці ламаються, — каже.

Оглянув деталь, що оброблялася, різець. Сам став на її місце. Зменшив оберти патрона з деталлю, а подачу збільшив. Різець не перегрівається, деталь же опрацьовувалась краще.

— Спробуй сама...

— Дякую. Вже все зрозуміла.

Обмінялись посмішками, і я пішов до свого верстата.

Подібних прикладів можна навести десятки. В них і криються наші високі проценти, економія інструменту.

В. ЛАПЕНКО,
секретар комсомольської організації механічного цеху ремонтного заводу «Укрсільгосптехніка».

ДЕСЯТА ОБЛАСНА

Вчора в приміщенні Кіровоградської філармонії відбулась 10 обласна конференція працівників культури області.

З доповіддю про стан роботи та завдання культурно-освітніх закладів в підготовці до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна виступив начальник обласного управління культури О. М. Жеребцов. Доповідач, відмічаючи успіхи аматорів Кіровоградщини, зупинився і на недоліках. Подекуди керівники районних відділів культури не приділяють належної уваги розвитку творчості самодіяльних митців. Гострій критиці були піддані Вільшанський, Онуфріївський, Долинський райони.

В роботі конференції взяли участь заступник міністра культури УРСР В. К. Легкодух, секретар обкому партії Н. П. Сухаревська, заступник завідуючого відділом пропаганди обкому партії І. П. Оліфіренко, заступник голови облвиконкому Д. С. Сиволап та інші.

Листоноша Бережинського поштового відділення Валентина ДУБИНА — одна з кращих молодих зв'язківців Кіровоградського району.

Фото В. КОВПАКА.

ПОХОДИ, ПОХОДИ...

ЯКИМ БИ НЕ БУВ ДОВГИМ ШЛЯХ, ПРОЙДЕНИЙ РАДЯНСЬКОЮ АРМІЄЮ, ВІН НЕВІД'ЄМНИЙ ВІД ІМЕН ТИХ, ХТО СТОЯВ БІЛЯ ЇЇ ДЖЕРЕЛ. ТИХ ЛЕГЕНДАРНИХ ЇЇ ПОЛКОВОДЦІВ — КОМУНІСТІВ ЛЕНІНСЬКОЇ ГВАРДІЇ, ЯКІ ВИКУВАЛИ МІЦЬ ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ В ГОРНИЛІ ГРОМАДЯНСЬКОЇ ВІЙНИ, УДОСКОНАЛЮВАЛИ ЇЇ МАЙСТЕРНІСТЬ В РОКИ МИРНОГО ПЕРЕПОЧИНКУ, ГОТУВАЛИ ДО ПЕРЕМОГ У МАЙБУТНІХ ПОЄДИНКАХ З ВОРОГАМИ БАТЬКІВЩИНИ.

БУДЬОННІВСЬКА КІННОТА, ВОРОШИЛОВСЬКІ СТРІЛЬЦІ... ЗА ЦИМИ СЛОВАМИ ЦІЛІ ЕТАПИ В ЖИТТІ КРАЇНИ, ЇЇ ЗБРОЙНИХ СИЛ.

НАПЕРЕДОДНІ 50-РІЧНОГО ЮВІЛЕЮ РАДЯНСЬКОЇ АРМІЇ КОРЕСПОНДЕНТ Ю. ПЛАТОНОВ ЗУСТРІВСЯ З КЛИМЕНТОМ ЄФРЕМОВИЧЕМ ВОРОШИЛОВИМ І СЕМЕНОМ МИХАЙЛОВИЧЕМ БУДЬОННИМ.

РАЗОМ з П. К. Ворошиловим — сином маршала, відомим інженером, ми їдемо по шосе за місто. Ось-ось з'явиться попереду, серед засніжених дерев, будинок, де нас чекають. І я все більше хвилююсь. У пам'яті спливають уривки пісень: «И первый маршал в бой нас поведет...», «Эх, да зорко смотрит Ворошилов...»

Вісімдесятисемирічний маршал піднімається назустріч. По-військовому суворий, домашній костюм, бездоганна виправка стройового офіцера.

Знайомимося. Климент Єфремович міцно стискає нам руки. Запитуємо маршала про самопочуття.

— Почуваю себе добре. Спасибі. Сьогодні йшов кілька кілометрів по морозу відмахав. Не в машині, звичайно. Пішки! Це моя щоденна, якщо можна так сказати, зарядка. Після таких прогулянок і працюється добре. А працювати намагаюсь кожного дня — пишу книгу, автобіографічну.

— Мабуть, ця книга буде не тільки про події, а й про людей? Не змогли б ви розповісти нам що-небудь про героїв вашої книги?

— Що ж, із задоволенням. Я розповім вам про мого славного бойового товариша, ад'ютанта Рудольфа Павловича Хмельницького.

Знайомство наше відбулось незвичайно. А може, якраз і звичайно для часів громадянської війни. Бронепоїзд, на якому я знаходився, несподівано налетів на невеличку станцію, зайняту білими. Звалились ми на них, як сніг на голову. Гармати навели, кулемети, а самі кинулися на платформу, щоб, користуючись панікою, обеззброїти ворога. Це нам вдалось. І ось коли це було закінчено, я раптом почув за вагоном тупіт ніг, шум. Кинувся туди, бачу — бандит вириває із рук нашого бійця

(Закінчення на 2-й стор.).

ЧЕКАЄМО ЛІТЕРАТОРІВ

ПЕРШЕ ЗАНЯТТЯ „СІВАЧА“

При газеті «Молодий комунар» працює молодіжна літературна студія «Сівач». Запрошуються старшокласники, студенти, молоді робітники, всі, хто пробує своє перо в поезії чи прозі.

Перше заняття відбудеться 28 лютого о 18-й годині в приміщенні редакції газети.

Адреса: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36, другий поверх.

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

гвинтівку. А боєць — тоненький, тендітний, але гвинтівки не відпускає. Вчепився в неї руками, а ногою бандита відштовхує. Підбіг я на допомогу бійцеві, вдвох подужали бандита. Тут ми й познайомились з хлопцем, Рудольфом Хмельницьким. Пізніше він став моїм ад'ютантом. Це була людина надзвичайної відваги. Незабаром його нагородили орденом Червоного Прапора. А потім і ще одним... Ось я вам зараз покажу одну фотографію.

Ворошилов дістає із папки фотографію. Вона здається знайомою: Володимир Ілліч Ленін серед великої групи бійців-червоногвардійців. Климент Єфремович, не поспішаючи, розповідає:

— Знімок цей було зроблено в 1920 році,

ПОХОДИ, ПОХОДИ...

зразу ж після придушення кронштадтського заколоту. Тоді ми, учасники бойових подій, повернулися до Москви, і Володимир Ілліч захотів сфотографуватися з нами.

Пам'ятаю, коли ми стояли навколо вождя, фотограф мав зробити знімок, як тут Володимир Ілліч побачив Рудольфа Хмельницького. Той стояв з перев'язаною рукою в будьонівці, довгій кавалерійській шинелі. До її сукна були пригвинчені на червоній підкладці два бойових ордени. Володимир Ілліч спитав мене: хто це?

— Мій ад'ютант, — відповідаю. — Нещодавно поранений при штурмі Кронштадта.

Ленін попросив Рудольфа підійти поближче, став розпитувати його про бої, цікавився його здоров'ям. Фотограф у цей час зробив знімок. На ньому — поруч з вождем революції боєць Рудольф Хмельницький...

СЕМЕН МИХАЙЛОВИЧ БУДЬОННИЙ прийняв нас у своєму робочому кабінеті. Тут були стелажі з книгами. Третину кабінету займає рояль. Під ним футляри баянів, акордеона.

— Семене Михайловичу, хто грає у вас в сім'ї?

— Сам граю. Я в молодості, як кажуть, першим хлопцем на селі був: гармоніст!

— І першим рубакою, мабуть?

— Так, справді, фехтував я непогано. Сотні разів з ворогом сходився, але жодної шабельної рани не мав. Завжди ворога рубав, а якщо мене діставали, то лише кулею із нагана чи гвинтівки. А ось ці «Георгії» і медалі «За доблесть», — Семен Михайлович розкриває шкіряний футляр і дістає бант георгіївських хрестів і повний бант медалей «За доблесть», — я ще на царській службі одержав. А у верховій їзді тоді я домігся таких успіхів, що мене, простого вахмістра, навіть послали навчатися в імператорську офіцерську школу вершників. Випадок як на ті часи — винятковий.

Ця бойова майстерність мені дуже згодилася в боротьбі за Радянську владу з ворогами всіх мастей — і з царськими генералами, і з зарубіжними інтервентами, і численними отаманами білих банд.

До речі, про банди. В своїй книзі «Пройдений шлях» я основну увагу приділив показові розгрому регулярних з'єднань противника в період громадянської війни. Але коли білі були остаточно розбиті, а інтервенти викинуті з нашої землі, першочерговим стало завдання ліквідації банд, які заважали нам будувати нове життя. І знову ми, солдати народу, були на конях, знову стискали в руках шаблі.

Пам'ятаю, направили мене в Середню Азію, в місто Куляб для організації опору басмачам. Приїхав. Вишикували переді мною чергову кінноту. Подивився — на деяких конях вершників немає. Під'їхав ближче і бачу — сидять бійці під кіньми і трусяться. Малярія! Куди там у такому стані воювати. Та ще за бандами ганятись. Тоді я вирішив у самих кишлаках налагодити опір бандитам. Провів мітинги в деяких населених пунктах і зрозумів: бояться люди басмачів. А справа в тому, що непірно місцева оборона організована. Приїздить, наприклад, в кишлак червоний загін, скликають бійці людей і розпитують, де зброю басмачі ховають. Спочатку люди показували. Червоні забирали її, від'їздили, а ввечері чи вночі басмачі з'являлись, і голови тих людей, що зброю допомогли знайти, на високих палях на ранок висіли.

Ми озброїли бідноту чим змогли. Тепер загони самооборони могли дати відсіч басмачам або ж хоч протриматись до підходу червоних частин.

Крім того, ми зібрали великий загін революційно настроєних селян в п'ять тисяч чоловік. Посадили всіх на коней, але... озброювати їх не було чим. Що робити?

Рішення прийшло несподівано і досить сміливе. Якось, проїжджаючи вузькою вуличкою Куляба, я помітив хлопчаків, які фехтували на палицях. Вони досить вміло нападали і захищалися майстерно. Я запитав у провідника — звідки така спритність у хлопчаків, і почув у відповідь: «Всі ми з малих літ добре вміємо тримати палицю в руках». Ось і зброя, подумав я.

Незабаром наш п'ятитисячний загін був озброєний важкими палицями саксаула обов'язково з важким кореневищем на кінці. Дехто ці кореневища обковував ще й залізом. Бійці нашого загону нагадували билинних витязів з палицями чи булавами в руках. В перших же боях «червонопалочники» — так стали нас називати в кишлаках і селах — показали, що не поступляться озброєним до зубів басмачам. Тому, що всі бійці знали, за що вони борються... Сьогодні, мені здається, про це незайве нагадати тим, хто здатний забувати історію або протиставляти її сучасності.

ОДИН БОЄЦЬ, про якого розказав К. Є. Ворошилов. Один бойовий епізод, про який згадав С. М. Будьонний...

А мільйони таких бійців — різних поколінь, мільйони таких епізодів — все це і є те велике ціле, що складає плоть всієї піввікової історії Радянської Армії.

Змінюється день від дня її бойова, технічна оснащеність, змінюється і рівень бойової підготовки воїнів, але вічним залишається той особливий дух відданості своїй соціалістичній Батьківщині, який завжди складав основу наших Збройних Сил.

На всіх широтах

КОНСУЛЬТАТИВНА ЗУСТРІЧ У БУДАПЕШТІ

Консультативна зустріч представників комуністичних і робітничих партій, яка відкрилася вчора в Будапешті, є важливою подією в житті світового комуністичного руху. Ця зустріч покликана обговорити питання про скликання міжнародної наради комуністичних і робітничих партій. На зустрічі в Будапешті має бути, зокрема, розв'язане питання про порядок денний такої наради, про форми і методи її роботи.

Необхідність старанно підготувати і провести міжнародну нараду комуністичних і робітничих партій диктується, насамперед, нинішнім становищем у світі. З часу останньої всесвітньої наради комуністів, яка відбулася у 1960 році, минуло більш як 7 років. За цей час багато що змінилося в міжнародній обстановці. Зросли і зміцніли сили соціалізму. Розвивався національно-визвольний рух. На новий ступінь піднялася класова боротьба в країнах капіталу.

З другого боку, імперіалізм, насамперед американський, докладає всіх зусиль, щоб загальмувати, підірвати світовий революційний процес. Злочинна війна у В'єтнамі, агресія Ізраїлю проти арабських країн, провокації США проти Куби і Корейської Народно-Демократичної Республіки, посилення мілітаризму і реваншизму в Західній Німеччині, військовий переворот у Греції — все це ланки одного ланцюга, прояви стратегічних планів імперіалізму, який намагається будь-що змінити співвідношення сил на світовій арені на свою користь.

В цих умовах перед комуністами всіх країн постає настійне завдання протиставити нинішній імперіалістичній стратегії свою інтернаціональну політичну лінію, ще тісніше згуртувати комуністичні й антиімперіалістичні сили на боротьбу проти міжнародної реакції.

Приймаючи запрошення на Консультативну зустріч у Будапешті, Центральний Комітет КПРС висловив переконаність у тому, що «колективне обговорення актуальних проблем боротьби проти імперіалізму, за корінні інтереси робітничого класу і всіх трудящих, за мир і національне визволення народів послужить справі згуртування комуністичних і робітничих партій, єдності дій усіх революційних прогресивних сил».

Братні комуністичні партії надають великого значення будапештській зустрічі. «Ми впевнені, — підкреслив перший секретар ЦК Комуністичної партії Уругваю Родней Арісменді, — що ця зустріч буде дуже корисною для посилення світового антиімперіалістичного фронту, для нового прогресу і революційних перемог, для перемоги справи миру, визволення народів, для перемоги соціалізму».

М. ЧИГИР. (ТАРС).

Демократична Республіка В'єтнам. Група народних ополченців на військових заняттях. В грізний для батьківщини час жінки нарівні з чоловіками взялися за зброю.

Фото ВІА — АПН.

● ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ

ДВОХ СХОЖИХ НЕМАЄ

РОЗПОВІДАЄ ДОСВІДЧЕНИЙ ПРОПАГАНДИСТ

1. НЕ ХВИЛЮВАТИСЯ...

Якось друзі сказали мені: ти, кажуть, пропагандист з досвідом, за плечима у тебе не один десяток років практики на цій стезі, напиши, старина, про свою професію.

Професія? По-моєму, це дуже вдало сказано. Саме так, професія і покликання. Без останнього, без покликання, без бодай якоїсь «іскри природної» навряд чи можна говорити про пропагандистську майстерність. Якщо тобі просто нав'язали доручення бути пропагандистом, але в тебе немає ні хисту, ні бажання набути його, то щедрого врожаю від такого засіву, звичайно, не буде.

І це зрозуміло. Адже ми, пропагандисти, — сівачі, висіваємо зерна не просто в грунт, а в душі людські. А кажуть же: що посієш, те й пожнеш. Посіємо дорідне, виношене, вагоме зерно — таке ж добротне зерно і пожнемо. Кожна зернина вродить десяток собі подібних. А посіємо лузгу-пусто слів'я — лузгу й пожнемо.

Справжній, досвідчений сівач виходить на засів ниви навесні, коли земля добре прогріється — холодний грунт не дає сходів. Отак і у нас, пропагандистів. Перш, ніж кинути слово-зерно у душу людську, ми мусимо зігріти його своєю власною теплотою, пропустити його, те слово-зернятко, через своє серце.

Недавно один товариш, який побував у мене на занятті, сказав: «І чого ото ви хвилюєтесь? Невже не можна говорити з людьми спокійно? Слухачі ваші виступали активно, їх цікаво було слухати, але ви помітили, що вони теж хвилюються? А чому? Бо передається ваше хвилювання».

Слухав я і радів: значить, я досяг того, до чого прагнув, моє слово дійшло до людей, зачепило їх за «живе».

На думку спав один випадок, який трапився, розповідають, із молодим викладачем. Він дебютував перед аудиторією студентів. Зійшовши з трибуни, звернувся до професора:

— Порадьте, будь ласка, що робити, щоб не хвилюватися.

На те сивоголовий професор відповів:

— Та лекція, яку ви прочитаєте спокійно, не хвилюючись, буде останньою у вашому житті. Як пропагандист знань ви вмрете, на тій же лекції.

А пригадайте слова В. І. Леніна про те, що ніколи не хвилюється лише дурень. «Без людських емоцій, — підкреслював Володимир Ілліч, — не було і не може бути пошуків і відкриття істини».

Хвилювання — це теж любов, а коли ви щиро любите людей, а не просто граєте в любов, то, виступаючи перед ними, ви не можете не хвилюватись.

Пропагандистами не народжуються. З часом приходить досвід. Та головне в тому, щоб у нас ніколи не згасала іскра захоплення життям і людьми, бо в цьому — джерело таланту справжнього агітатора і пропагандиста.

2. ЩО ЗНАЧИТЬ ПОВАЖАТИ ЛЮДЕЙ!

А звідки ж все-таки отой холодок, яким так частенько повіває від деяких пропагандистів? Причин тут, звичайно, багато, та, зрештою, всі вони, на мою думку, зводяться до одного — неповаги до людей, до тих, з ким ти розмовляєш, хто дарує тобі дорогий час, а іноді і неабияке терпіння, щоб тебе послухати. Тут і егоїзм: а чого мені, мовляв, хвилюватися з-за когось там. І холодна, як лід, байдужість: моя справа прочитати і спитати, а вони нехай собі, як хочуть. І зарозумілість: я більше знаю, ніж вони, моє діло — повчати, одне слово, я — вчитель, а вони — учні, вони — слухачі...

Бачите: вчитель і учні, пропагандист і слухач. А між ними немовби бар'єр.

«Ваші слухачі», — так сказав мені і той товариш, який радив не хвилюватись, коли говорю з людьми. А сам я цього слова уникаю, бо, щиро кажучи, недолюблюю його. На заняттях гуртка чи політклубу пропагандист і всі інші присутні — це однодумці, співбесідники. Принаймні так має бути, я вважаю.

Як досягти такого взаєморозуміння, важко сказати. Мабуть, тут діє отой неписаний закон любові. Коли ви когось любите і хочете, щоб вам повірили в це, ви — людина розумна — замість того, щоб говорити про свою любов, починаєте просто любити. І вам вірять без слів. На заняттях марно доводити людям про те, що тут, мовляв, при вивченні такої-то теми, немає і не повинно бути ні лектора, ні слухачів, що ми всі разом, колективним умом, повинні дійти істини і т. п.

Контакт — це, насамперед, колективне зосередження на одній думці, коли всі, як кажуть, заодно. Це не завжди може виражати єдність думки, але завжди — єдність інтересу до того чи іншого предмету, до того чи іншого факту.

Уміння знаходити контакт, уміння «прикувати» слухачів до себе — мистецтво. Прикувати, захопити — це, значить, треба самому бути захопленим. Схвилювати і вразити — значить, треба самому бути схвильованому і враженим. Тоді на допомогу слову приходить природність поведінки пропагандиста: він стоїть, коли треба стояти, сидить — коли треба присісти, ходить — коли треба пройтись, промовчить — коли треба промовчати, увіллється в оточення слухачів, або сяде між ними, коли треба посидіти.

Головне — не «грай», будь сам собою. Тоді тобі повірять. Тоді за тобою підуть.

Гірко доводиться тому із пропагандистів, хто на очах у своїх гуртківців пнеться у вчителі чи взагалі має необережність підкреслювати, якщо не словом, то поведінкою, що він, власне, і приходить на заняття лише для того, щоб повчати та наставляти інших.

А що було б, наприклад, коли б ви, пропагандист, прийшовши до своїх гуртківців, розпочали б заняття, припустімо, такими словами (нехай навіть напівжартома спочатку): «Дорогі друзі, чи не допомогли б ви мені розібратись, що таке наша любов і якою вона має бути? Саме про це запитала мене сьогодні моя донька, а я, знаєте, розгубився і не знайшов, що їй відповісти...»

Пропагандист лукавить? Нехай і так. Але симпатії слухачів уже на його боці, контакт встановлено без зайвих слів. Справді: як відповісти доньці? Тут над чим замислитись і є про що посперечатись. Виграшність самої теми? Це вірно. Вона близька усім людям. Але ж по-різному можна ставити будь-які теми. На заваді шаблон і казенщина. І треба мати сміливість долати їх, щоразу відшукувати новий підхід до теми, саме такий, який зацікавив би і заінтригував тих, з ким ви розмовляєте.

У мене заняття про мораль чи ідеал молодих людей. То чому б мені не почати його з оповідання про випадок, який тільки-но трапився на вулиці, свідком якого був я сам або хтось із моїх гуртківців-співбесідників?

3. ШЛЯХ ДО ІСТИНИ — СУПЕРЕЧКА

Мої однодумці — так хочеться назвати своїх гуртківців. І дарма, що багато в чому вони, може, поки що інакше мислять, ніж я, дарма, що дехто з них висловлює зовсім протилежні думки, ніж я — ми однодумці, сперечаємось про одне, ми доходимо до істини спільними зусиллями.

Спільно думаємо... А як цього домогтись? Як примусити кожного думати про одне і те ж? І чи треба взагалі примушувати усіх думати у власному розумінні цього слова? Ні, мабуть, треба викликати бажання думати. Думати вголос і сперечатись. Сперечатись, якщо треба, навіть не з одним, не з двома, а з усіма, хто думає інакше, в противагу твоїм переконанням. Адже найдорожчі власні переконання, і їх ти відстоюєш з боєм, з відчайдушністю.

Пригадую заняття-диспут: «З чим ти ідеш до комунізму?» Маленька, слабенька складом, але дужа і сильна душею Таня Трохименко в полемічному запалі, відстоюючи свої переконання, вступила в «бій» з усіма. Її «перемогли». Але чи визнала вона себе переможеною (перед своєю совістю, звичайно) — у цьому я ще й понині сумніваюсь. Може, вона, Таня Трохименко, ще й тепер продовжує роздуми між отим «я» і «ми» при комунізмі, дошукується істини. І я певен, вона неодинока у своїх роздумах, у пошуках, у неї є мудрі порадники — Маркс, Енгельс, Ленін. З томиками їх творів я все частіше зустрічаю цю дівчину-швачку.

А це саме те, чого я прагнув і прагну як пропагандист: здружувати моїх слухачів з творчістю класиків марксизму-ленінізму, прищеплювати їм навички самотужки і безугавно копатися в книгах, з олівцем у руках ще і ще раз перечитувати все те багатство мислі, що його подарували нам велетні мислі нового світу Маркс, Енгельс, Ленін.

Г. КОМЛЄВ,
пропагандист теоретичного семінару «Молодь і суспільний прогрес» на Олександрійській швейній фабриці.

(Закінчення буде).

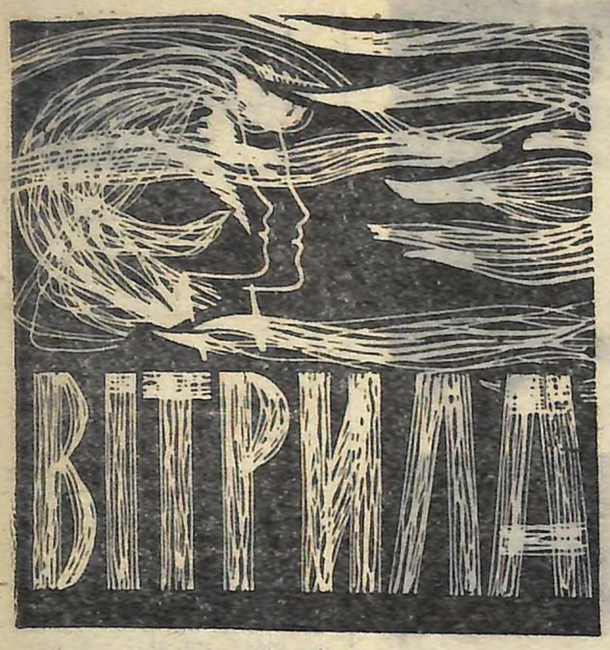

СТОРІНКА СТАРШОКЛАСНИКІВ № 2

СТЮАРДЕСА ЧИ МЕТАЛІСТ?

Ще не близько той час, коли для старшокласників прозвучить їх останній дзвінок, а юнаки і дівчата вже думають, який шлях обрати в житті, де найбільше стануть у пригоді їм набуті в школі знання і вміння.

Десятки листів лягають щодня на редакційний стіл,і в кожному запитання: куди піти вчитися, ким бути, де працювати?

Пишуть майбутні швеї і стюардеси, кулінари і актриси, медичні працівники і будівельники, працівники зв'язку і металісти.

Люда Птіцина з міста Долинської, мабуть, ще не обрала собі професії, а тому просить повідомити адреси всіх училищ, які є в Кіровограді. З подібним проханням звернулися до нас і її ровесники Люда Присяжнюк і Люба Кузьменко з села Писанки Долинського району, Рая Бреус з Компаніївки, Галя Килинич з села Свириєвого Гайворонського району. Повідомляємо їм ці адреси: училище № 1 (вул. Карла Лібкнехта, № 1) готує працівників зв'язку; училище № 2 (вул. Декабристів, № 3) — будівельників, училище № 4 (вул. Жовтневої Революції, 20) і № 6 (вул. Декабристів, № 26) — робітників-металістів; училище № 9 (вул. Гоголя, 79) — працівників легкої промисловості (швей, взуттєвиків).

А Віра Кушка з села Леніно Олександрійського району, Таня Компанієць і Таня Заїка з м. Кремгеса вже вирішили стати медичними сестрами. Повідомляємо їм адресу Кіровоградського медичного училища: вул. Карла Маркса. 28.

Багатьох восьмикласників вабить професія кулінара. В Кіровограді є школа торгово-кулінарного учнівства. Її адреса: вул. Компанійця, 65.

Романтичну мрію плекають восьмикласник з села Сметанівки Онуфріївського району Віктор Лагно та його ровесниця з села Колмазово Вільшанського району Олена Аркуша. Вони снять сценою, тільки не знають, яке ж місто на Україні вибрати, щоб вступити до театрального училища. Повідомляємо їм адреси театральних училищ, які є на Україні: Дніпропетровське театральне училище (вул. Глінки, 11), Київське хореографічне училище (вул. Дорогожицька, 22), Одеське театральне училище (вул. Червоної Гвардії, 17).

Для любительки прикладного мистецтва Лариси Гончар з села Підвисокого Новоархангельського району повідомляємо адресу училища, яке її цікавить: Чернівецька область, м. Вижниця, вул. Комсомольська, 13.

А Люда Бондаренко і Світлана Ангел з села Пантазіївки Знам'янського району хочуть стати стюардесами. Їм не потрібні адреси. Вони просто можуть запропонувати свої послуги керівництву будь-якого аеропорту країни.

Для тих восьмикласників і восьмикласниць, які ще не обрали собі технікум чи училище, а також для Нелі Успенської з села Тишківки Добровеличківського району рекомендуємо «Довідник для вступників до середніх спеціальних учбових закладів Української РСР на 1967 рік», який вийшов у видавництві Харківського університету.

Звичайно, в газеті дуже важко повідомити адреси всіх учбових закладів країни, а тим більше, розповісти про те, які вони мають факультети, які там умови прийому і т. д.

Та в цьому й немає потреби. Варто лише десятикласникові чи десятикласниці взяти в бібліотеці «Довідник для вступників до вищих учбових закладів СРСР на 1967 рік», який вийшов у Московському видавництві «Высшая школа», і вони там знайдуть і адреси вузів, і правила прийому, і програми.

ВОСТ АННЄ...

Школярі Новоархангельська вирушили в похід.
Фото В. СУСЛЕНКА.

СЕРЦЕ „ПРОМЕТЕЯ"

СИДИМО ВЖЕ ДОВГО.

Сірі очі дивляться допитливо, уважно. Таня хвилюється. Але раптом посмішка:

— Та я ж вам про «Прометея» зовсім забула розповісти. Це — наш політичний клуб старшокласника.

Клуб досить популярний у школі. Коли його організували, то записалося відразу 50 комсомольців. І цікавість до нього зростає від засідання до засідання. Навіть малюки вважають, що це найцікавіше у школі.

— Про такий клуб я багато чула, коли відпочивала влітку в молодіжному таборі «Молода гвардія». Приїхала, розповіла друзям Сашку Гудзю, Тамарі Лиходід. Комсомольці загорілися. Так він і виник. Потім обрали комітет з восьми чоловік, а Сашка Гудзя — головою. Хлопець добре вчиться, активний, принциповий, захоплюється суспільними науками. Допомагає у роботі клубу Ганна Лазерівна Продан, вчителька історії.

До кімнати заходить Сашко. Високий юнак. Вітається і відразу ж включається в розмову:

— Клуб — наша друга школа. Він сприяє розширенню політичного світогляду. А потім — це просто цікаво.

Фактично у роботі клубу бере участь значно більше, ніж 50 учнів (кількість його офіційних членів). Після кожного засідання у клуб з'являються нові активісти, які допомагають урізноманітнювати форми занять.

— Що ж ви вже встигли зробити?

— Багато, звичайно. Нещодавно, наприклад, провели політичну конференцію про Джона Ріда — літописця Жовтня. Пройшла вона дуже урочисто. Шкільний зал прикрасили плакатами: «Вся влада — Радам!», «Земля — селянам!» На стінах — цитати Володимира Ілліча Леніна і Надії Костянтинівни Крупської про Джона Ріда, а на сцені— великий портрет письменника. Кожний учасник конференції — з червоною стрічкою на грудях. Грає духовий оркестр, комсомольці співають революційних пісень. А потім — день за днем— встають перед нами у повний ріст ті десять днів, що потрясли світ.

Разом з комітетом комсомолу «Прометей» підготував і провів похід «Дружба». У Терновій Балці зустрілися з учнями Зеленівської школи. Тернова Балка — це місце, де кожна грудка землі священна. Тут у роки Вітчизняної війни був концтабір, розстріляно, замучено багато радянських людей. Напівживими їх кидали у глибоку криницю...

Довго стояли комсомольці біля братської могили. А потім дали клятву бути чесними, хоробрими, мужніми, бути справжніми людьми.

Сашко згадує:

— Коли Таня, а вона в нас комсорг, читала текст клятви, то у неї навіть голос зривався, так хвилювалась.

А Таня зізнається:

— Звичайно, хвилювалася. Так хотілося зробити щось хороше, адже похованим у братській могилі ми зобов'язані життям. Вирішили розшукати рідних...

Цю справу доручили комсомольцям 10-а класу. Вони написали листи, їм надійшли відповіді. І ось в школу, на комсомольські збори запросили Юлю Волошину, батько якої, піхотинець, загинув у Терновій Балці.

На честь 50-річчя Ленінського комсомолу підготували лижний похід по місцях діяльності підпільної групи. З архівних матеріалів, з розповідей старшокласники мріють створити історію підпілля.

— Нещодавно був день юного антифашиста. Яку роботу проводить клуб у цьому напрямку?

Чую від Тані:

— Це дуже важлива частина нашої роботи. Форми її різні, але мета одна — виховати в учнів ненависть до війни, треба нам розуміти її страшну суть, розуміти, у чиїх інтересах проводиться ескалація війни у В'єтнамі.

Проводяться по групах політхвилини під рубрикою «В'єтнам бореться — В'єтнам переможе». А нещодавно організували для старшокласників лекцію «В'єтнам сьогодні».

Старшокласники готують подарунки 26-ій Ханойській школі. Приміщення її розбомбили, діти навчаються у джунглях. Тож члени «Прометея» посилають зошити і олівці. Це для в'єтнамських школярів найпотрібніше.

Розповідає Таня про плани на майбутнє.

— Готуємо конференцію, на якій ітиметься про життя і діяльність Карла Маркса. Нині проводимо марксистські читання, готуємо реферати, оформлення залу. Хочеться, щоб вийшло щонайкраще.

Так, це хороша справа — політичний клуб. Потрібні там люди гарячі, завзяті. Якраз такі, як у Компаніївській середній школі.

С. АНТОНЕНКО,
юнкор.

с. Компаніївка.

ПЕРЕМОЖЕЦЬ ДВОХ ОЛІМПІАД

Зима. Ти багата не тільки на сніг, на звабливі розваги канікул, а й на...

Іван Кокулін замріюється і тихо посміхається своїм споминам. Нещодавно в нашому місті проходили олімпіади школярів. Іван брав участь в астрономічній і математичній. І скрізь йому везло. Два перших місця. А виборювати їх було нелегко, адже суперники — десятикласники з усіх шкіл Кіровограда.

Ще з шостого класу Іван Кокулін почав захоплюватись математикою і фізикою. За роки навчання в школі в його табелі не було жодної трійки, жодної четвірки. Відмінник? Так.

В школі Івана Кокуліна знають як і активіста. Він член комітету комсомолу, відповідає за учбово-виробничий сектор...

Наближається обласна олімпіада старшокласників. Скоро випадуть на долю юного математика нові випробування. Та це не страшить Івана. Він впевнений в своїх силах.

На фото: учень 10-го класу Кіровоградської школи № 34 Іван КОКУЛІН біля макету «небесної сфери».

Фото В. КОВПАКА.

РУКА ДОПОМОГИ

Трапилось так, що хвороба мене поклала в ліжко. День можна вилежати, другий, а потім уже налягає сум, хочеться плакати. Саме на третій день я почула під дверима голоси: «Та ми тихенько. Ми хочемо допомогти. Ми все розуміємо...» І в кімнату просунулись голови однокласників, а за ними з'явилась класний керівник — Галина Іванівна Ємельянова.

Кожний день після занять вони заходили до мене. Заносили домашні завдання, допомагали розібратися в темах з фізики, хімії...

Щиро вдячна я вам, друзі, за протягнуту руку допомоги. Не відстала я в навчанні — і в цьому є ваша заслуга.

Легко і радісно в мене на душі, і вірю я в те, що друзів не шукають. Вони приходять самі.

Віра ТАРАСОВА,
учениця 10 «Ж» класу. СШ № 4.

м. Кіровоград.

● ФІЛЬМ ПРО ТЕБЕ

„Я ВАС КОХАВ..."

П'ятнадцять років — відповідальний вік, тяжкий для юної людини. Це вже початок зрілості і кінець вільного дитинства, коли підліток особливо гостро відчуває емоційний голод. Тому так важлива в цей період зустріч з прекрасним, яскравим і вражаючим.

Для героя фільму «Я Вас кохав...» московського школяра Миколи це прекрасне з'явилось в образі учениці хореографічного училища Надійки. Спостерігаючи репетиції дівчини, бачачи, в якій праці і наполегливості народжується мистецтво балету, він непомітно відчуває в собі необхідність стати кращим, розумнішим, мужнішим.

Під впливом юних балерин Микола і його друзі внутрішньо змінюються. Особливо пережив Микола — він покохав.

Перше почуття обпалило серце і, як вранішня роса, омило очі, по-новому глянув юнак на світ, що став прекрасним, як музика. І цей світ був просто неможливий без легенького дотику ніжної дівочої руки, без шелесту листя і квітів.

Головна думка фільму — необхідність розвитку естетичного почуття підлітка, а головне питання, яке ставлять автори картини, — не ким бути, а яким бути підлітку, які критерії треба взяти за основу.

— Мамо, цікава я людина? — питає Микола у своєї матері.

— Якщо говорити чесно, то не дуже, — відповідає вона синові.

— Що ще потрібно зробити, яким необхідно бути, щоб стати цікавим для людей? — над таким питанням постійно замислюється юнак.

«Я Вас кохав...» — лірична комедія. Комічне тут народжується в головному образі героя фільму — нескладному, несприятному і забавному хлопчині. Особливо, коли він поряд з граціозною дівчинкою-балериною. З цією нелегкою роллю успішно справився юний актор Віктор Перевалов.

В ролі Надійки дебютувала учениця хореографічного училища Віолетта Хуснулова. Глядачі побачать в фільмі також відомих ленінградських балерин Наталію Дудинську та Ніну Чистову.

Цей фільм підводить юних глядачів до вступу в складний духовний світ дорослої людини, в якому мистецтво і кохання займають велике місце, якому чужі примітивізм мислення і поведінки.

О. ТКАЧЕНКО.

м. Кіровоград.

СПОРТ

НА ОСТАННІЙ ЛИЖНІ

РІЗНИЦЯ В ОДНУ СЕКУНДУ

Понад сто юнаків і дівчат, об'єднаних у сімнадцять команд колективів фізкультури навчальних закладів системи профтехосвіти, протягом двох днів виборювали поблизу Знам'янки першість обласної ради товариства «Трудові резерви» з лижних гонок.

Рівень підготовки спортсменів майже однаковий. Тому результати призерів дуже щільні. Так, наприклад, переможець п'ятикілометрової гонки Костянтин Пашкін із Знам'янського міського профтехучилища № 7, показавши час 23 хвилини 39 секунд, лише на одну секунду випередив учня Бобринецького сільського профтехучилища № 2 Олександра Арнаута. Іван Фаофанов з Кіровоградського міського профтехучилища № 4, який зайняв третє місце, відстав від Арнаута на 18 секунд.

І у дівчат, що зайняли три призових місця, розрив у часі також незначний. Учениця Знам'янського міського профтехучилища № 3 Олена Гноєва пройшла три кілометри за 16 хвилин 19 секунд. На 22 секунди пізніше фінішувала Олена Багрій (Кіровоградське міське профтехучилище № 2). На 11 секунд відстала від Багрій її подруга по команді Ярина Сивцова.

В комплексному заліку перемогли лижники Знам'янського міського профтехучилища № 3. За ними ідуть команди Кіровоградського № 2 і Бобринецького сільського № 2 профтехучилищ.

ПЕРЕМАГАЄ ВЕСЛУВАЛЬНИК

Почесний майстер спорту з веслування кіровоградець Микола Новиков став переможцем обласних лижних змагань спартаківців. Десять кілометрів він подолав за 35 хвилин 4 секунди. Це дорівнює нормативу першого розряду.

Розрив між Новиковим та його земляком Борисом Поповим становив 2 хвилини 1 секунду. Вячеслав Огар, який зайняв третє місце, відстав від Попова лише на 20 секунд.

У жінок, що змагалися на п'ятикілометровій трасі, перші три призових місця зайняли відповідно представниці Олександрії Валентина Новикова, Людмила Мірошникова і кіровоградка Віра Русаченко.

З великим розривом від найближчих суперників чоловічу естафету виграли лижники, що представляли обком профспілки робітників комунально-побутових підприємств, а жіночу — команда обкому профспілки працівників культури.

Комунальники стали переможцями і в загальнокомандному заліку. За ними ідуть представники обкомів профспілки працівників державної торгівлі й споживчої кооперації та працівників культури.

ПЕРШІ В РЕСПУБЛІЦІ

Одна з найсильніших лижниць області — учениця Златопільського зоотехнікуму Марія Зайва добилася великого успіху на республіканських змаганнях колективів фізкультури середніх спеціальних навчальних закладів Міністерства сільського господарства України, що проходили в Сумській області. Вона зайняла другі призові місця в гонках на 3 і 5 кілометрів.

Рівно виступили і подруги Зайвої по навчанню та команді. Зокрема, Тетяна Шарпило на трикілометровій дистанції фінішувала шостою, а на п'ятикілометровій — четвертою. Це дозволило нашій жіночій команді вийти на перше місце в республіці.

Чоловічий склад команди нашої області був укомплектований також учнями Златопільського технікуму. Він виявився гірше підготовленим до таких відповідальних змагань і зайняв лише шосте місце.

А. МАРЧУКОВ.

ПІСНІ НАД КОЛОНАМИ

Палац піонерів став місцем проведення піонерського огляду-конкурсу стройової підготовки. Сюди зібрались кращі загони шкіл обласного центру. Вишикувались юні прикордонники, юні моряки, юні артилеристи.

Чітко подають команди Віталій Карман, Оля Прокопець, Вячеслав Маляренко. Чітким кроком проходять піонери. Злітає стройова пісня.

Проходить загін 6 «А» класу школи-інтернату № 1. Піонери цієї школи — підшефні одного з військових підрозділів. Воїни допомогли своїм юним друзям завоювати перше місце.

Разом із своїм загоном 7 «А» класу школи № 26 проходить рядовий Г. Пашков. Воїн-вожатий добре підготував до цього змагання свій загін.

Добре виступили також і четвертокласники школи № 14. Юні прикордонники стали третіми призерами огляду-конкурсу.

В. ПОВІЙЧУК,
голова журі.

СПОРТСМЕНИ З «УКРАЇНИ»

Якщо вам доведеться бути в Знам'янці, завітайте в колгосп «Україна», що в селі Дмитрівці, і ви переконаєтесь, що спортивне життя в артілі вирує. Всього лише півтора року, як працює тут звільненим інструктором фізкультури Іван Кукса.

— Важко було піднімати спорт, — говорить Іван, — але зараз справи йдуть добре.

Якщо познайомитися з показниками, то видно, що хлопець потрудився наславу. В колгоспі двісті чоловік займається в секціях. В минулому році підвищили свій спортивний розряд 56 чоловік. Регулярно працює 7 секцій, якими керують спортсмени першого і другого розрядів. Силами спортсменів обладнано майданчик, цієї весни розпочнеться будівництво стадіону на 5 тисяч місць.

Неабияку допомогу надає інструкторові рада колективу фізкультури. Щомісяця вона проводить засідання, планує свою роботу, намічає плани і слідкує за їх виконанням.

І. Кукса не лише здібний спортсмен, але й добрий організатор молоді. Комсомольці виявили йому довір'я, обравши секретарем комсомольської організації артілі. З перших днів він з великим натхненням взявся за діло: адже спортивна і комсомольська робота мають спільну ціль — виховання молоді, загартування її фізично і духовно. Тому в колгоспі праця і дозвілля йдуть поруч. Добре працює на виробництві тракторист Дмитро Матвеєв. Він також здібний волейболіст. Можна назвати імена багатьох. Це — Володимир Губа, Валентина Карнаух та інші. Красномовно свідчать про успіхи сільських спортсменів три кубки і багато грамот, які прикрашають червоний куток, де у вільний від роботи час збирається молодь села, щоб пограти в шахи чи геніс.

Знаходять молоді колгоспники час, щоб підготуватись до «Вогника»; чи ще раз перевірити свою кмітливість в «КВВ», які проводяться кожного місяця, чи обговорити книгу, що прочитали у вільну годину.

Вміють проводити комсомольці своє дозвілля. А коли над селом сходить ранок, спішать юнаки і дівчата на роботу, сповнені нових сил і бадьорості.

О. КРЮК,
завідуючий оргвідділом Знам'янського міськкому комсомолу.

МІНІСТЕРСТВО СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА УРСР

Старобільський радгосп-технікум

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

НА 1968—69 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

НА ПЕРШИЙ КУРС ПО СПЕЦІАЛЬНОСТЯХ:

1. Відділення агрономії (готує агрономів).
2. Відділення зоотехніків (готує зоотехніків).
3. Відділення механізації сільського господарства (готує техніків-механіків сільського господарства).

Приймаються особи, що закінчили неповну середню школу.

Вступники складають екзамени
з російської або української мови (диктант);
з математики (письмово й усно).

Вступні екзамени на стаціонарне відділення проводяться з 1 по 20 серпня 1968 р. Строк навчання на стаціонарному відділенні — 3 роки 6 місяців.

Вступні екзамени на заочне відділення проводяться з 1 листопада по 15 грудня 1968 р. Строк навчання на заочному відділенні — 4 роки 6 місяців.

Заяви про прийом на стаціонарне відділення подавати до 21 липня, на заочне відділення — до 30 листопада разом з такими документами:
свідоцтво про освіту за 7—8 кл. (оригінал);
автобіографія;
4 фотокартки (3х4 см);
медична довідка (ф. № 286);
характеристика-рекомендація з останнього місця роботи або зі школи;
довідка з місця проживання (для заочників);
виписка з трудової книжки (для тих, хто має виробничий стаж).

Поза конкурсом до технікуму приймаються особи, направлені на навчання колгоспами й радгоспами, з виробничим стажем в сільському господарстві.

З 1 липня 1968 р. в технікумі працюватимуть платні курси по підготовці до складання вступних екзаменів.

Учні технікуму забезпечуються гуртожитком і стипендією на загальних підставах.

Адреса технікуму:
м. Старобільськ Луганської області, вул. III Інтернаціоналу, 2.

ДИРЕКЦІЯ.

ШТЕРІВСЬКИЙ ЕНЕРГЕТИЧНИЙ ТЕХНІКУМ
Міністерства енергетики й електрифікації УРСР

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

на 1968—1969 навчальний рік
на денне, заочне й вечірнє відділення.

ДЕННЕ ВІДДІЛЕННЯ

На перший курс по спеціальностях:
електричні станції, мережі й системи;
котельні й паротурбінні установки;
технологія води й мастильних матеріалів;
автоматизація теплових процесів на електростанціях;
монтаж теплоенергетичного обладнання.

На другий курс по спеціальностях:
електричні станції, мережі й системи;
котельні й паротурбінні установки.

ЗАОЧНЕ ВІДДІЛЕННЯ

На перший курс по спеціальності:
котельні й паротурбінні установки.

На перший курс приймаються особи, що закінчили неповну середню школу й витримали екзамени:
з російської мови (диктант);
математики (письмово й усно).

На другий і третій курси приймаються особи, що закінчили середню школу й витримали екзамени:
з російської мови й літератури (твір);
з математики (письмово й усно).

Заяви приймаються з 1 червня по 31 липня 1968 р.

Вступні екзамени на денному відділенні — з 1 по 20 серпня, на заочному відділенні — з 10 по 20 серпня.

Початок занять 1 вересня.

За довідками звертатись на адресу:
м. МІУСИНСЬК ЛУГАНСЬКОЇ ОБЛАСТІ, ВУЛ. КІРОВА, 13.

ДИРЕКЦІЯ.

МІЗЛЕЕКРАН

● ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

СЕРЕДА, 28 лютого. Перша програма. 10.05 — Теленовини. (М). 10.15 — Художній фільм «Петро І». Друга серія. (Кіровоград). 17.20 — «Старт-68». (К). 17.50 — Для юнаків. «Скажи мені, хто твій друг». (К). 18.30 — Кіровоградські вісті. 18.45 — Оголошення. (Кіровоград). 18.50 — «Зерна досвіду». Виступ керівника групи політінформаторів. (Кіровоград). 19.10 — «На ланах широких». (Кіровоград). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — Телефільм та художній фільм «Петро І». Друга серія. (Кіровоград).

Друга програма. 10.15 — Художній фільм. (М). 11.45 — Телевісті. (К). 18.30 — Читаються наші листи. (К). 19.10 — Художній фільм. (К). 21.15 — Г. Квітка-Основ'яненко. «Шельменко денщик». Київський музично-драматичний театр імені Івана Франка.

ЧЕТВЕР, 29 лютого. Перша програма. 18.00 — Для школярів «Наш фізкульт-привіт». (К). 18.30 — Телевісті. (К). 19.00 — Наша прем'єра. О. Довженко. «На колючому дроті». Інсценізація А. Борса. Телеспектакль. (Кіровоград). 19.30 — Телефільм. (Кіровоград). 20.30 — «В мундирі світового жандарма». Телепамфлет. (М). 21.15 — Прогоама «Погляд». (К). 22.30 — Першість світу з фігурного катання. (Швейцарія).

Друга програма. 19.00 — Народна творчість. Радянський народний театр. (Харків).

П'ЯТНИЦЯ, 1 березня. Перша програма. 11.00 — Художній фільм «Якби каміння говорило». (Кіровоград). 18.00 — Для школярів. «Сонячне коло». (К). 18.30 — Телевісті. (К). 19.00 — Художній фільм «Якби каміння говорило». (Кіровоград). 20.30 — Естафета новин. (М). 21.15 — Танцювальний зал. (Таллін). 22.00 — Фігурне катання. Чоловіки. (Швейцарія).

Друга програма. 19.00 — На допомогу вивчаючим марксизм-ленінізм. Політекономія соціалізму. «Від соціалізму до комунізму». (К). 19.30 — Українська кінопанорама. (К).

● ПОКАЗУЄ ДНІПРОПЕТРОВСЬК

СЕРЕДА, 28 лютого. 11.00 — Художній фільм «Тривожна молодість». 17.05 — Фільм для дітей. 17.35 — Дніпровські новини. 18.00 — М. Горький — «Зикови». Спектакль Дніпропетровського театру ім. М. Горького. 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — «Колос». Екран сільського життя. 22.05 — «Ділова розмова». 22.30 — Першість світу з фігурного катання. Репортаж з Швейцарії.

ЧЕТВЕР, 29 лютого. 16.15 — Телевізійний журнал «Горн». 16.55 — «В майстерні «Умійка». (Львів). 17.35 — Рішення XXIII з'їзду КПРС в дії. «Грані експерименту». 18.00 — Для школярів. «Наш фізкульт-привіт». (К). 18.30 — Телевізійні вісті. 19.00 — «Народна творчість». (Гадяцький народний театр). (Харків). 21.15 — «Листи наших глядачів». 21.30 — Музичний календар. 22.30 — Першість світу з фігурного катання. Репортаж з Швейцарії.

● ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

СЕРЕДА, 28 лютого. 17.30 — Спектакль з Одеси. 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — «Сто одне «чому?» 21.30 — Кінопрограма. 22.30 — Першість світу з фігурного катання. Репортаж з Швейцарії.

ЧЕТВЕР, 29 лютого. 16.55 — «В майстерні «Умійка». (Львів). 17.35 — Рішення XXIII з'їзду КПРС у дії. «Грані експерименту». (Дніпропетровськ). 18.00 — Для школярів. «Наш фізкульт-привіт». (К). 18.30 — Телевізійні вісті. 19.00 — «Народна творчість. (Гадяцький народний театр). (Харків). 21.15 — «Власну казку шукаю». 21.30 — «Для вас, воїни». Концерт. 22.10 — Документальний фільм. 22.30 — Першість світу з фігурного катання. Репортаж з Швейцарії.

ПОГОДА

28—29 лютого буде погода хмарна з проясненням, короткочасний сніг, хуртовина. Вітер західний, помірний до сильного, температура повітря 28 лютого вночі 8—13 градусів морозу, вдень 0—5 градусів морозу. 29 лютого вночі — 0—5 градусів морозу, вдень близько нуля.

АДРЕСА і ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: редактора — 2-45-00, відповідального секретаря — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ г. Кировоград.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

БК 00921. Індекс 01197. Друкарня імені Г. М. Димитрова обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2. Зам. № 1014. Тираж 42 500.